

Sjakie is de sjaak...

door Drs. Claudia Verhoeff – dierenarts

Soms lijken ziektes zich als een plaag te gedragen. Er komen maanden voor dat er geen nieuwe diabetespatiënten bij komen en dan ineens is het raak. Zoë, Luna, Karel en Sjakie. Ik zag dit suikerkwartet de afgelopen maanden regelmatig voor controles. Ze hebben hun sympathieke karakter en de diagnose suikerziekte gemeen, maar hun eigenaresses zijn wel heel verschillend. Eén daarvan is onze assistente. Want helaas blijven ook onze eigen huisdieren niet verschoond van ziektes of ongelukken. Dit keer was Sjakie de sjaak.

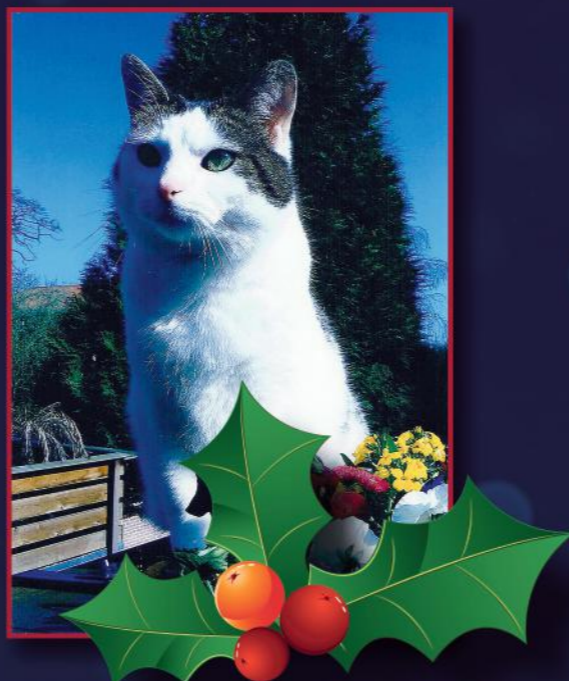
Logisch dat het voor een eigenaar even slikken is als de diagnose suikerziekte wordt gesteld bij zijn of haar kat. Hoewel het starten van de behandeling wat tijd en geduld vergt, is de ziekte goed te behandelen.

Een kat met suikerziekte maakt te weinig insuline aan. Dit hormoon is nodig om suiker op te nemen vanuit het bloed de cellen in. Als dit niet gebeurt blijft het suiker in het bloed zitten en wordt samen met veel vocht uitgeplast. Een kat met suikerziekte plast dus veel en gaat daardoor meer drinken om niet uit te drogen. Soms moet de kat zoveel plassen dat de kattenbak niet altijd gehaald wordt en kan onzindelijkheid optreden.

Het valt de eigenaar vaak op dat de plasjes plakkerig zijn. Dit komt omdat er suiker in zit. Omdat de cellen niet aan suiker kunnen komen heeft de patiënt veel honger en wil steeds eten, maar zal toch vermageren. De kat voelt zich hierdoor niet zo lekker, is minder actief, verzorgt zich minder goed en kan wankel zijn.

Katten met suikerziekte worden behandeld met injecties insuline en een koolhydraatarm dieet. Er zijn na de diagnose regelmatig bloedcontroles nodig om de juiste hoeveelheid insuline te bepalen tot een stabiele situatie ontstaat. In deze periode heb ik veel contact met de eigenaar. Heel soms geneest een kat van suikerziekte door zelf weer insuline aan te maken.

Zoë is de oudste poes uit dit suikerkwartet. Ze is dertien jaar oud en haar eigenaressen zijn een zorgzame vrouw met een heleboel vrolijke blonde krullen die het hartstikke spannend vindt om de eerste keer te prikken in haar eigen kat. In al mijn jaren als dierenarts kan ik me herinneren dat het maar één

keer niet gelukt is bij een eigenaar om te prikken en dat betrof een 90-jarige mevrouw met bril met jampotglazen en bibberende handen. Het bleek zo'n gevaarlijk avontuur te worden dat haar kat herplaatst is. Ik weet dus heel zeker dat het deze eigenaressen wel lukken zal en neem uitgebreid de tijd om uit te leggen wat de bedoeling is. Ik doe de handelingen voor bij de brave Zoë, echter nog zonder te prikken. Na wat peptalk verschijnt even later een glimlach van oor tot oor als de eigenaressen de eerste dosis insuline zelf toegediend heeft. De weken erna zien we Zoë langzaam opknappen en weer de oude worden en gaat het prikken door de eigenaressen steeds beter.

Heel anders verloopt het traject voor Luna. Ze is elf jaar oud en heeft al een verleden van onzindelijkheid.

Met een blaasdieet en af en toe een ontstekingsremmer is dat maar net aan onder controle. De diagnose suikerziekte is voor de eigenaressen dan ook de welbekende druppel die de emmer doet overlopen. Ze baalt van de extra kosten die de behandeling met zich mee zal brengen. Toch starten we een behandeling en hoewel Luna goed reageert en de suikerziekte onder controle komt, blijft de eigenaressen ontevreden over de nieuwe situatie. Ze vindt dat Luna nu haar hele leven beheerst omdat er op vaste tijden geprikt moet worden. Ze krijgt vaak 's nachts en overdag dat ze naar buiten wil. Een kattenluikje wil de eigenaressen niet plaatsen in haar tuindeuren. Als een half jaar later een nieuwe blaasontsteking de kop opsteekt en er weer bloederige urine in huis gevonden wordt is de maat vol en overweegt ze zelfs euthanasie omdat ze denkt dat Luna met suikerziekte niet herplaatsbaar is. Ik kan lieve Luna om deze reden niet zomaar inslapen en ineens heb ik een idee. Zou mijn collega Luna wel willen overnemen? Haar eigen kat is een poosje terug overreden en ze kan een goede muizenvanger wel gebruiken in haar nieuwe huis op het platteland. De bemiddeling slaagt en Luna verhuist. Tot dusver is ze niet meer onzindelijk geweest, leeft Luna een heerlijk leventje en is de suikerziekte goed onder controle.

De eigenaressen van Karel is van een heel ander kaliber. Karel is een negen jaar oude gezellige stevige rood-witte jee-weet-wel-kater. Zijn eigenaressen zijn een kordate dame die vroeger verpleegkundige is geweest. Bij elke controle heeft ze een nieuwe kleurige ketting om die ze zelf blijkt te maken en waarvan ze enthousiast haar website laat zien. Waar bij de eigenaressen van Luna het glas halfleeg was, blijkt bij deze mevrouw het glas steevast halfvol te zijn. Het verschil valt me elke week extra op omdat de afspraken van controles vaak na elkaar op woensdagmiddag zijn. Karel is de makkelijkste patiënt van het kwartet. Hij laat geduldig alles toe en verblijft of verbloost niet bij welke prik dan ook. Als ik de eigenaressen tijdens een controle ver-

tel dat Karel best meer en vaker mag eten, zegt ze vrolijk "nou dan gaan we er gewoon cold turkey in en lekker driemaal daags eten met z'n drietjes", daarmee doelend op Karel, haar andere kater Kobus en zichzelf. Ze besluit zelf een glucosemeter te kopen en de controles thuis te doen, een mooie methode om stress uit te sluiten. En hoewel Karel van start ging met de hoogste glucosewaarde van dit suikerkwartet blijkt hij binnen drie maanden in remissie te gaan en is tot op vandaag nog steeds van de insuline af. Wel krijgt hij nog steeds een koolhydraatarm dieet en veel beweging, want het blijft bij Karel altijd mogelijk dat de suikerziekte terug zal keren.

Op een ochtend heeft onze assistente Sjakie meegenomen en een potje verse urine van hem. Het was haar opgevallen dat de kattenbak ineens drijfnat was en Sjakie flink aan het drinken was de laatste tijd. Soms zien (para-)veterinair snel beren op de weg maar in dit geval bleek de ongerustheid terecht. In de urine zit suiker en na bloedprikken blijkt Sjakie de jongste deelnemer van het suikerkwartet te worden met zijn vier levensjaren. Tot nu toe bleek hij al niet voor het geluk geboren te zijn. Door een ongeluk moet hij sinds twee jaar zijn rechter achterpoot missen. Ook bij Sjakie starten we met insuline en suikercontroles. Onze assistente schaft zelf een glucosemeter aan. Met enige regelmaat nemen we op de praktijk of via Whatsapp zijn waardes door, passen de insulinedosis aan en word ik op de hoogte gehouden van de gedragsveranderingen die Sjakie ondergaat sinds het starten van de insuline. Onze assistente gaat zelfs nog een stapje verder en start de training tot veterinaire diabetes consulente. Niet alleen krijgt ze zo nog meer inzicht in suikerziekte maar ook kan ze eigenaren beter helpen met praktische oplossingen. Daarnaast maakt ze van het ideale dieet voor een suikerpatiënt een hele studie en stuurt ze me lijsten met koolhydraatarme voedingen. Ook krijgt Sjakie een eigen pagina op haar website waarin ze beschrijft hoe Sjakie zich langzaam weer beter gaat voelen en nee, het gaat niet over de chocoladefabriek.

Het gaat goed met Zoë, Luna, Karel en Sjakie. Vier katten die hun sympathieke karakter en de diagnose suikerziekte gemeen hebben, delen dankzij de inzet van hun eigenaressen nu ook een suikerzoet goed einde van dit verhaal!

Dierenartsenpraktijk Alkmaar Noord
www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

